

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פייב מ'גל פסוקים הלכה ו: ברב מיי פיד מ'גל קטלים הלכה יא:

בב ג ד ה מיי פייב מ'גל פסוקים הל' ה ח ופיד' מ'גל תמורה הלכה א:

רבינו גרשום

וּלְיִחוּת עֲלִייתָהּ. דַּבְּסִין מַעְרְקָא אַם הוּרַצְרֵב הוּרַצְרֵב בְּלֹא תַנְיָא מוֹרִיצָא מִכְּלִי שֶׁרֶת לְחֻלּוּץ מִשְׁשֹׁם הָאֵל הַחַטּוּ שִׁירָא לִזְבוּב הַחַטּוּ דְּרַמִּי כִּאֲלוּ לֵשׁ הָאֵי יָחֹב שֶׁנִּי הוֹבֵא וְהַנְסִיב וְלִיכָבֹּא לִמְנוּחַ שְׂמֹא יִסְרְסֵר וְכֹחַ, וְיִי אֱתָּו לִיה לִי שְׁמַעְיֵל לֵב בִּידִי מִתְּנֵה עֲלֵיהֶן דְּמַחְרָצִין מִתְּנֵהוּ! כִּי אֲלַעְזֵר בִּידִי שְׁמַעְיֵל וּסְבֵר לִי כוּחוֹתָ דְּאִבְרָה: תְּמִידִין שְׂאֵל הוּרַצְרֵב. שִׁקְנֵי מִהֵן הִרְבָּה וְשִׁתְּחִירֵי מִהֵן סוּפִיךְ שֶׁנֶּהֱרָבֵר וְי שְׁמַעְיֵל אֵין נִפְדִּין תְּמִידִין אֲלֵא יִרְעוּ דַּבְּרֵי שִׁיפּוֹר. לִיטֵא לֵב בִּידִי מִתְּנֵה עֲלֵיהֶן מַעְרְקָא אַם לֹא הוּרַצְרֵב יוֹדֵר מִתְּמִידִים: שְׂאֵי הֵחָם דְּרֵית הוּבָה תִּקְנָה בְּרַעֲיִיהָ. יוֹרְעוּ יִי שִׁיפּוֹר בְּהֵם מוֹט. וְהָאֵי לְדַבְּרִי ר' שְׁמַעְיֵל וּלְדַבְּרִי חֲכָמִים בִּסְבָּכַת שְׁבִיעוּת פְּלִיגִי: וְלֹא חִלְפִיהּ. זוּ הָיָא חִלְפִיהּ שְׂאִבְרָה וּהִפְרִישׁ אַחֲרֵת תְּחֻלְתָּהּ. מִהוּ אוֹמֵר אַם עַל תּוֹרַת יִקְרִיבֵנוּ. כְּלוּמָר הֵיחַ יִכּוֹל לִמְרֵא אַם עַל תּוֹרַת קִרְבְּנוּ מוֹרִי יִקְרִיבֵנוּ חִלְ יִקְרִיבֵנוּ אַחֵר וְלֵב שִׁנִּים עֲלֵיהֶן עַל אַחֵר יִקְרִיב לַחֵם וְלֵא עֲשִׂים: אַחֵר שִׁרְבֵה הַחֲבוֹת. עֲלֵי אֵי שְׂמִיעַ יִקְרִיבֵנוּ: תִּי"ל אַם עַל תּוֹרַת רִיבָה עַל, לֹא שֶׁנֶּהֱרָבֵר תּוֹרַת טַעֲנוֹת לַחֵם וְלֹא וְלֵרֵא וְלֹא חִלְפִיהּ. לֹא שֶׁנֶּהֱרָבֵר אַחֲרֵת כְּפֹרֶה: לֹאֲחֻרֵּי שֶׁנִּחְסַפֵּר בְּאֻחָת מִכֹּרֶם: לִבְּלִי לִפְנֵי כְּפֹרֶה טַעֲנוֹת לַחֵם אֵין שִׁירָא: אֵילִימָא אַחֲלִיפִי תּוֹרַת חוֹבָה. הֵינֵי תּוֹרַת חוֹבָה שֶׁנֶּהֱרָבֵר פִּסְפֹּשׁ בִּים וְנִחְסַח וְנֵרֵא אַם יַעֲלֵ שִׁיבִיא תּוֹרַת כְּדֹאמִיר: ד' צוּרִין לְדוֹרֵת תּוֹרַת חוֹבָה. חֲלִיפִיהּ: דְּקֹאמֵר רַחֲרִי עַל תְּנַחֲמִיב בְּאִחֲרֵיתֵיהּ. חֲלִיפִיהּ תּוֹרַת לִפְנֵי כְּפֹרֶה: דְּרַעֲוִיתֵי אֵיזָה שִׁירָא. תַּנְיָנִי מִנֵּן מַפְרִישׁ תּוֹרַת וְאִבְרָה וְהִפְרִישׁ אַחֲרֵת תְּחֻלְתָּהּ מוֹדַקְמָא וּהִפְרִישׁ אַחֲרֵת תְּחֻלְתָּהּ מִכְּלִי דְּתוֹרַת חוֹבָה הָיָא:

שיטה מקובצת

[א] אלו יפסלו: [ב] חיובת כולו אלעזר נמחק: [ג] עליון סימן דעצין: [ד] תמידין שלא הוצרכו לצבור. פריש"י שכלל שנה כזו והקשה השר קמצי וקחון אותם ד'

האורנים מתרומת חרשה אלא נראה לפרש שלא הוצרכו לצבור כגון ששנה הגדול של הקדש ששנה שלטאם ביחד בפני ריח הקדש ונתותרו אחר חרש יסין ובס"ס שביעות האורנית: גילין. לצבור. שקנו הרבה ושתחירו מן הסוף השנה. הרגמ"ה: ור"ת בלא רעיה נמי היופוך ליה דהן עצמן ראוין לקריין מובח וייל דמשום תטאת נקט דלא מצו למרוי עילה קודם רעיה גיורה לפני חרש רעיה גיורה לאפי כפרה אלא לאחר כפרה כדאמרינן שביעותו מוהרה ר"ש שחאט שאין קמציין בגופה אלא בדמיו: [ו] ותמורתה והמפריש: [ז] חיבות אם על תורה יקריב נמחק: [ח] ולא ולדה וחלופיה. חלופיה כבר אימנש מקריבא אלא כבר גורא נקטיה: [ט] רבי תנחני:

[י] תורת חובה. גילין. פיה בלא"א כפרש בים כז ולא נהויא דלא אשכחן דליחיה אם לא אמר רבי עלי תורה: [יא] שחבא לשום: [יב] מנחתם ובסכיה: כזביא מנחה היום ובסכים: [יג] עליוהו און' נמחק: [יד] נשארם בסוף חיובות ביום ר"ח נמחק: [טו] נמצאו לא יקריבו בתג הסוכות בתג הסוכות לא יקריבו: [טז] שאני החם להכי אין נפדין חיובות דסיל' ל"ש: [יז] תקנתא ולישלם: [יח] חלופיה שאמר

עמ':

לֵב בית דין מתנה עֲלֵיהֶן. פירשתי הסם (לעיל פרק א' דף טו:); ר: **וליתנו** עֲלֵיהֶן ויִפְּקוּ אֲחֵיהֶן. אע"פ שכבר קידשו בכלי שרת אפילו תמלי לומר כלי שרת מקדשים שלא מדעת הני מיילי

קודש שאלו חולין לא מקדשי: **לִיפְלוּג** וּדְתִיב בירדה. מכלן

מוכח דגרס במתניתין ז' ואם לנו ולא

גריסין ואם לאו דל"כ הא קא מפלגי:

ובמי אית ד"ה דרבי שמעון זב ב"ד

מתנה עֲלֵיהֶן. משום דלאמנן דרבי אלעזר דרבי שמעון סבר לה כוותיה דאבון קפרין הכא מר' שמעון וכן לעיל בסוף דרי ישמעאל (דף קנ:) דמין לאוקמיה כוותיה גבי שלם כמנזמה: **דא"ר** א"ה תקנה ברעיה. תימה ל"הר משה דהוא ליה למימר שאני הסם דאית להו **תקנתא** לקין המנזח כדאיתא בשבועות (דף יב. ושם) וי"ל דנקט רעיה כי דאית להו **תקני** משערי מטעות ולא מיציעא קאמר לא מיציעא בתמידין דאין נפדין דהוא קין למנזח אלא אפי' שערי מטעות דאין נפדין לר' שמעון משום דאית להו **תקנתא** ברעיה: מנאי

שהיתה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה לא הכי נמי קא אמר במה דברים אמורים שהיה זבח זבוח באותה שעה אבל אין זבח זבוח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולין ז'ומי אית ליה לרבי שמעון ז' (בן אלעזר) לב בית דין מתנה עליהן ז' והא אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן ז' תמידין שלא הוצרכו לציבור לרברי רבי שמעון אין נפדין תמימים לדברי חכמים ינפדין תמימים שאני התם ז' דאית להו **תקנתא** ברעיה: **מתנ'** ז'ולד תורה יתמורתה ז' הפריש תורה ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם שנאמר י'והקריב על זבח התורה התורה טעונה לחם ולא ולדה ולא חילופה ולא **תמורתה** טעונין לחם: **גמ'** תנו רבנן מהו אומר תורה יקריב ז' ז' (אם על תורה יקריב) מנין ילמפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות מנין שאיזה מהן שירצה יקריב ולחמה עמה תלמוד לומר תורה יקריב יכול שתהא שניה טעונה לחם תלמוד לומר יקריבנו אחד ולא שנים אחר שריבה הכתוב ומויעט מנין לרבות ולדות וחלופות ותמורות להקרבה תלמוד לומר יאם על תורה יכול יהו טעונות לחם ת"ל והקריב על זבח התורה תורה טעונה לחם ולא ולדה ז' ולא חילופה ולא תמורתה טעונין לחם שלה ז' רב חנינא משמיה דרבי יוחנן ז'לא שנו אלא לאחר כפרה אבל לפני כפרה טעונין לחם: הוי בה רב עמרם אדרייא אילימא אחליפי ז' תורת חובה אי לפני כפרה תנינא אי לאחר כפרה תנינא אלא

חילופם. יח' זו היא חילופה שאבדה והפריש אחרת תחתיה ושוב נמצאת דקדשה נמי בתורה: **גמ'** **תנו רבנן** מהו **אומר תורה יקריב**. דלף הוא כתיב למימר אס על תודה יקריבנו דמלי למיכתב והקריב על זבח התודה. והשתא לא דייק אלא ז' יקריב לתודיה ז' וקא דייק דהוא מיעוט לומר דעל אחד מהם מקריב לחם ולא שמים: **אחר שריבה הכסות**. להקריבה מיעט (מין) שאין טעון לחם: **מנין לרבות ולדות** וכו'. ואפילו נמכפר כדלשונה הויין הכי גבי הקריבה **אם על**. ריבה דכל אלו קריבין: **לא שנו**. הא דמתן לא ולדות ותלפינן טעונין לחם: **אלא אחר כפרה**. לאחר שנתכפר באחת מהם שאין טענה הקריב שוב לאחרת אין טעונין לחם: **אבל לפני כפרה**. אס הקריב לולדות ותלמותה ותלפינן טעונין לחם: **אסיא**. קאמר רבי יוחנן לא שנו: **אילימא אחליפי תורה מוכה**. כגון דלמר עלי דהויא עליה מוכה דהכי משמע ליה דרבי יוחנן אחמגינין קמשהד קדמני ולא ולדה ולא חילופה טעונה לחם ומתני' ז' בתורת מוכה קמגיירי דמדקמני מוכה אחרת תחתיה מוכה היא דלמר עלי דאי לא הויא מוכה לא הוי מפריש אחרת תחתיה ומתני' **תחתה קמתי** דליכא לתשמע מידי אי לפני כפרה מיירי אי לאחר כפרה וקאמר רבי יוחנן לא שנו וכו': **לפני כפרה טענה**. דטעונין לחם כדלמר מנין למפריש מודה כו' דמדקאמר ז' מפריש אחרת תחתיה מכלל דתורת מוכה היא וקמני והכי שמיין עומדות איוו שירלה יקריב ותלמה עמה דהיינו לפני כפרה:

רש"י בת"י

ורבי אלעזר סבירא ליה כאלוה דאמר כל העומד לזרק כורוק דמי. להכי נתקדשו בשני הממדין בשמיטה ובזריקה אבל להכי לא הוי כורוק שיהא הזבח כשר אלא אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו ז' משום דקבר דרבי שמעון דלמר כל העומד לזרוק כורוק דמי: **פסול לשם מנחה אחרת**. הכי נמי נימא לנפסיס ז' שהקדשים לשם זבח ז'אין לא יקריבו עמו זבח אחר: **שמן נמי**. יאה לזב צית דין מתנה עליו שיהא כשר למנחה אחרת: **שמן גופה דמנחה הוה**. ובגופה דמנחה אין יכול להטעות שמה ז'א' לשם מנחה אחרת אבל נפסיס אין גופיה דזבח כולי האי דהא אמרינן (לעיל דף מד: זב') מנחת נפסיס נפסיס: **אפילו** למחר ויכולין להטעות בכן: **וליסנו**. צית דין מעיקר ז'א' עליהן דנפסיס שאס הולכרי הולכרי ואס לאו יהי חולין ואחמי מתנה שיהו לזבח אחר: **גזירה שמה יאמרו**. בעלמא בלא מנאי ובלא נפסל הזבח: **מוציאין נפסיס מבלי שרת לחו**. וקיימא לן שכל דבר שכלי שרת מקדש אינו יוצא לחולין ואס חייט יודיעם דשמיטת הזבח מקדש אלא יהי כנזרין שכלי שרת (ז') מקדשא להו לנפסיס ואפי' הכי המנו שיהיו לזבח אחר: **השתא נמי וכו' כשרים** [ובו] **לזבח אחר**. קף על פי שלם נמצא זבח פסול: [כגון **ססיה**]. ממני' דמי יקריבו עמו כגון שהיה זבח אחר זכות כזאתה ששם ז' ופסלו ז' ומדי זכו הו' הנפסיס לזבח האחר ודמי כאילו לשם האי זבח והואו נפסיס ז'אין לחו נפסיס דמי: **הפרישו וכו': ומי איט ליה לר"ם** לב בית דין **תפסה עליהם**. דקא מרין לממני' כרבי אלעזר דרבי שמעון וסבר לה כאלוה דרביסין וכו' כי וקומתין לב בית דין מתנה עליהם אלאה דר' שמעון סבר לב צית דין מתנה עליהם: **תמידין שלא הוצרכו לציבור**. כגון אוןן ארבעה שהיו נפרישין ז' ציוס ז' ר"ס ז' אדר כשהיו טעלין ז' היו נשארין ז' ואחנן לא היו כזריבין לפי שאחנן הנזילין ז' יספן כגוןן מתרומתו מנין: **ע"א מ"ז** ז'אל ש"ל הוצרכו לציבור שאבדו והפריש אחרים תחתיהם אוןן ז'אמ"כ נמצאו לדברי רבי שמעון דלמר בתמסין שבעות דף יב. פר ושער של זיוס הכיפריים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן ז' ואח"כ נמצאו (ד' בו') כי לא יקריבו כגמ' הסבורים לקריבו כגמ' המנזות דאין נפדין תמימים דאין תנאי צית דין שהמנו אס לא הוצרכו יפדו מועיל כהן הכי תמידין נמי אין תמידים דאין תנאי צית דין מועיל כהן לדברי רבי שמעון אלא ייעו לדברי רביסין דלמרי יפדו דמנאי צ"ד מועיל כהן הכי תמידין דהכא נמי נפדין ומדקאמר לדברי רבי שמעון אין נפדין אלאה דסבירא ליה דאין לב צית דין מתנה עליהן: **ז'א' ססס**. [בו] דס"ל אין נפדין דהא חייט להו תקנתא ז'א' לא סבירא להו מתנה עליהן: **בא"ר** **ולא**

אומר תורה יקריב. דלף הוא כתיב למימר אס על תודה יקריבנו דמלי למיכתב והקריב על זבח התודה. והשתא לא דייק אלא ז' יקריב לתודיה ז' וקא דייק דהוא מיעוט לומר דעל אחד מהם מקריב לחם ולא שמים: **אחר שריבה הכסות**. להקריבה מיעט (מין) שאין טעון לחם: **מנין לרבות ולדות** וכו'. ואפילו נמכפר כדלשונה הויין הכי גבי הקריבה **אם על**. ריבה דכל אלו קריבין: **לא שנו**. הא דמתן לא ולדות ותלפינן טעונין לחם: **אלא אחר כפרה**. לאחר שנתכפר באחת מהם שאין טענה הקריב שוב לאחרת אין טעונין לחם: **אבל לפני כפרה**. אס הקריב לולדות ותלמותה ותלפינן טעונין לחם: **אסיא**. קאמר רבי יוחנן לא שנו: **אילימא אחליפי תורה מוכה**. כגון דלמר עלי דהויא עליה מוכה דהכי משמע ליה דרבי יוחנן אחמגינין קמשהד קדמני ולא ולדה ולא חילופה טעונה לחם ומתני' ז' בתורת מוכה קמגיירי דמדקמני מוכה אחרת תחתיה מוכה היא דלמר עלי דאי לא הויא מוכה לא הוי מפריש אחרת תחתיה ומתני' **תחתה קמתי** דליכא לתשמע מידי אי לפני כפרה מיירי אי לאחר כפרה וקאמר רבי יוחנן לא שנו וכו': **לפני כפרה טענה**. דטעונין לחם כדלמר מנין למפריש מודה כו' דמדקאמר ז' מפריש אחרת תחתיה מכלל דתורת מוכה היא וקמני והכי שמיין עומדות איוו שירלה יקריב ותלמה עמה דהיינו לפני כפרה:

רש"י בת"י
ורבי אלעזר סבר לה. כ"ש' אלוה דלמר לקמן בפרק המנחות והנפסיס [קנ:]: **כל העומד לזרק כורוק דמי** ולא הוי פסול בזריקה: **לב צ"ד**. של כהנים. ובנפסיס כזכור **עסקין: גופה דמנחה הוה**. שריב זו נכללת כשנפסלה המנחה נפסל: **וליסנו**. לב צ"ד על הנפסיס שאס נפסלו הזחכים ליקרן לחולין ואחמי קמני אס על פסול חמי' יאמרו **נפסיס מוציאין**. דבר הקדוש בכלי לחול וכו'יל בעלמא לא דיעי מנאה ואחרי בלא מנאי הוי חולין: **הכא נמי**. בתמי' י' מתנו הפריש' וימי **איט ליה לר"ם** לב צ"ד כו'. דלוקיימנא לעיל כדלכ"ז וסבר ליה כאלוה דלמר כל העומד לזרוק כורוק דמי הא אמר רבי ארי דר אצין כפ"ק בשבועות [יח:]: **תמידין שלא הוצרכו לציבור**. שכלל שנה היו נפסיס ארבע טולאס דלאמריין בפרק התכלת ז' אין פוחתין משקש טולאס המנוקדים בלשכת הטללאים כי בכל יום היו טעלין שנים וטעליס **שנים אחרים** וטעמיהן תחתיהן מוז מיוס אחריו של אדר שאל היו טעמיס אחרים תחתיהן לפי שמכלן ואילין אין מציאין אלא מנאות הניקנין משקליס של שנה זו דלמר' **בתס'** ר"ה [יג] אמרה מודה חדש והכא קרבן מתרומה חדשה ונשארו ארבע שאל הוצרכו ולדברי ר"ש דלית ליה לב צ"ד מתנה עליהם אס הוצרכו הוצרכו ואס לא יפדו אין נפדין תמימים אלא ייעו עד שיתאכלו ואח"כ ימכרו: **לדברי חכמים**. דאית להו לב צ"ד מתנה עליהם נפדין תמימים: **שאיני הסם**. תמידין דלא אמר ר"ש לב צ"ד מתנה עליהם ונפדין תמימים משום דכלאו הכי חייט להו תקנתא ברעיה דיערו עד שיתאכלו וימכרו אבל נפסיס לית להו תקנתא אי לאו לב צ"ד מתנה עליהם: **בא"ר** **ולד תורה**. שהפריש תורה מעוברת וילדה: **וכן המפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה אינה טעונה לחם**. הראשונה אס נמצאת אחר הקרבת שניה וכן שניה אס נמצאת הראשונה קודם הקרבתה והקריבה שוב אין שניה טעונה לחם: **חלופיהם**. היינו המפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת (תמורה): **תמורה**. כגון שעומדת בעין ואומר זו תחת זו ובתי ז' והיא הוא ותמורתו וכו': **גמ'** **מהו אומר תורה יקריב אס על תורה יקריב**. הוי ליה יקריבנו קרא יתירא הוה דמלי למכתב על תודה והקריב על זבח התודה כו': **הסודר יקריב**. משמע כל תודה שירלה והיי מרווייה כל זמן שלם מתכפר מרווייה תודות נינהו: **יכול שפסה מעדיף על תודה: יכול** יסו **טעונות לחם**. אוולדות ותמורות קאי דהא חלופין נפקא מקריבא אחד ולא שנים אלא ולדות ותמורות לא נפקא [ומיקריבונן] למימר כסם ולא שנים דאי נמי מקריב לחם כדשייח' לאו שנים נינהו דהא לא הפריש לחם תודה אלא [ומומר תודה לול זבא] קרא למעוטי מומר תודה מנחה: **לא שנו**. דאין טעונות לחם וקמן מפרש לה: **אילימא אחליפי תורה מוכה**. כגון דלמר ר"ש עלי' והפריש כהמה קריב ז' דחייב כחמרינן כהמה דלמר עז ואבדה והפריש אחרת ונמצאת הראשונה וקאמר אס קודם [שהקרינן] הראשונה הקריב השניה טעונה לחם השניה ואס לא לא פשיעא: **לפני כפרה טענה**. דטעונה לחם: **לאחר כפרה** [טענה]. דלמנאי טעונה דלאמרי' [לפני כפרה] שאיזה שירלה יקריב ותלמה עמה כו' ולאחר כפרה טענה נמי לעיל יכול [שהשתא] שניה טעונה לחם ז'אין יקריבנו ז' אחד ולא שנים וההיא כיימא [בתורת] מוכה קא מיירי מדלמר מנין למפריש מודה ולא קמני מנין למפריש מודה. ל"א מודה מוכה כגון מפרש בים ויהואל שירלה וחולה שיעלל ממליי וחזוש שילא מצינ' האקוריס דלמר' כזכרות [נד:] ארבעה כזריבין להודות דכמיז כזו ויחזוהו זכחי מודה ככפר מהליס [נד:]:

כל העומד לזרוק. שאלו מוסיף אלא וזיקק בזורק דמי. לחול עליו כל שם פסול קדשי קדשים. אבל לאתמריי לא משמתי עד זוריק (פסחים יא.) תמידין שאין הוצרכו לצבור. שנקמה מתרומתו יסנה וינעיל אחד בניסן שמתו להסיר מן החדש דלאמריין כהלא הסנה (דף ק.) דרבי שמעון אין נפדין המפריש. דסיכ נגמר לה רבי יוחנן מביא דפליגי בה דרבי שמעון ורבנן. דרבי מתנה לית ליה לב צ"ד מתנה עולין לשכור למפריש שנה הבאה ואס חס הוצרכו הוצרכו ואס לאו יהי קדושים למפריש שפדיו אחנן משמעות חולין בלא מוס ויוצאים לחול ויפל דמיהו למומר תרומה ואח"כ ימורו ויקחו ואסו מתרומת חדשה והפריש אלא למפדין. וז לא דלמר אלא יסיה מהן קין למנזח. ולדברי חכמים נפדין תמימים דאית להו לב צ"ד מתנה עולין מנאי זה. אלאה לית ליה לרבי שמעון לב צ"ד מתנה עולין. דאי אית ליה יוכשרי למפדין ולא יקיעו אלא ליימו דבמיס. אלא לית ליה לב צ"ד מתנה עולין (שם יא.) מהו אומר תורה יקריב. אס על תודה יקריבנו אחר חרש שירדה ונמצא הקריב על זבח התודה יכורל שתהא שירדה טעונה לחם. אס חס הקריב הראשונה דלאו חס הקריב אחר ולא שנים. ונחלס הוא דקא ממעט דלאו חס הקריב לא ממעט לה מאס על שניה. דתמרינן לה מאס על אלא לאחר כפרה שכבר הקריב

התורה היתה באה פרק שמיני מנחות

מסורת הש"ס

[ב] [לקמן קב: וש"נ], [ג] [בסוכות קז: בשבועות יא.], [ד] [שמיטת ו: לקמן יא.], [ה] [שמיטת ו: בשבועות יא.], [ו] [כיתומות כו.], [ז] [מסכתין מ"א], [ח] [ביתומות מ.א.], [ט] ג"י צ"ח ה"ד והשאר יש להמחק, [י] צ"ל בנפסיס. צ"ק. י' צ"ל שנפסל זה ומד חסו הנפסיס כ"י. צ"ק. ז' צ"ל עתון וגו' צ"ק כ"ש אדר כשהיו אין קריבין וכו' צ"ק. ג' צ"ל ואח"כ נמצאו לא יקריבו כגמ' הסוסות ולא יקריבו כגמ' המנזות ואין נפדין כו'. צ"ק. (ז) שאני התם להכי אין נפדין דהא אית להו תקנתא ועלום ס"ל לב צ"ד מתנה עולין כלי"ז צ"ק. ג' צ"ל והכל קא דייק כמיון ויקריבנו דהוא מיעוט ז' (צ"ק. י') כשרים ותמנחם. צ"ק. (ט) לעיל דף טו: (ס) ויקרא ז' (ז) חס"ד דף יא. (ק) ויקרא ז' (ד) ד"ה אפשה. ג' צ"ל ואס ז' צ"ק.

תורה אור השלם

1. אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלול מצות בבלולת בשמון וזיקקי מצות משמים בשמון וסכלת מרבבבת חלת בבלולת בשמון: יקרא ז' די

הגהות אורח"ח

[א] רש"י זמן וכו' מנחת מסס יכול להביא אפילו: [ב] ר"ה מוציאין וכו' שכל שרת אינו מקדשה ציוס לנפסיס משום הכי המנו שיהיו לזבח אחר תמ"כ ואח"כ מ"ז ה"ג יאמרו כוריס כשרים. פסול סע"ד ואח"כ מ"ז ה"ג התנו כרבי ממני דקדמי וכו' שנפסל: [ג] ר"ה תמידין וכו' ציוס (א) דהר צ"ד מ"ז טעונות דף י" ע"ז: (ד) בא"ר ואחר כי נמצאו לא יקריבו ולא דמי לשערידו שאבדו כגמ' הסוסות וקריבו כגמ' המנזות יצ"ד יכל אלו להטמא הפסיעות וקע"ל ע"ש: (ה) ח"ה פ"ה מהו וכו' אלא תמידין לחודיה:

מוסף רש"י

כל העומד לזרוק. שאלו מוסיף אלא וזיקק בזורק דמי. לחול עליו כל שם פסול קדשי קדשים. אבל לאתמריי לא משמתי עד זוריק (פסחים יא.) תמידין שאין הוצרכו לצבור. שנקמה מתרומתו יסנה וינעיל אחד בניסן שמתו להסיר מן החדש דלאמריין כהלא הסנה (דף ק.) דרבי שמעון אין נפדין המפריש. דסיכ נגמר לה רבי יוחנן מביא דפליגי בה דרבי שמעון ורבנן. דרבי מתנה לית ליה לב צ"ד מתנה עולין לשכור למפריש שנה הבאה ואס חס הוצרכו הוצרכו ואס לאו יהי קדושים למפריש שפדיו אחנן משמעות חולין בלא מוס ויוצאים לחול ויפל דמיהו למומר תרומה ואח"כ ימורו ויקחו ואסו מתרומת חדשה והפריש אלא למפדין. וז לא דלמר אלא יסיה מהן קין למנזח. ולדברי חכמים נפדין תמימים דאית להו לב צ"ד מתנה עולין מנאי זה. אלאה לית ליה לרבי שמעון לב צ"ד מתנה עולין. דאי אית ליה יוכשרי למפדין ולא יקיעו אלא ליימו דבמיס. אלא לית ליה לב צ"ד מתנה עולין (שם יא.) מהו אומר תורה יקריב. אס על תודה יקריבנו אחר חרש שירדה ונמצא הקריב על זבח התודה יכורל שתהא שירדה טעונה לחם. אס חס הקריב הראשונה דלאו חס הקריב אחר ולא שנים. ונחלס הוא דקא ממעט דלאו חס הקריב לא ממעט לה מאס על שניה. דתמרינן לה מאס על אלא לאחר כפרה שכבר הקריב

^[1] תורת חובה. גילין. פיה בלא"א כפרש בים כז ולא נהויא דלא אשכחן דליחיה אם לא אמר רבי עלי תורה: [יא] שחבא לשום: [יב] מנחתם ובסכיה: כזביא מנחה היום ובסכים: [יג] עליוהו און' נמחק: [יד] נשארם בסוף חיובות ביום ר"ח נמחק: [טו] נמצאו לא יקריבו בתג הסוכות בתג הסוכות לא יקריבו: [טז] שאני החם להכי אין נפדין חיובות דסיל' ל"ש: [יז] תקנתא ולישלם: [יח] חלופיה שאמר

^[19] חלופיה. חלופיה כבר אימנש מקריבא אלא כבר גורא נקטיה: [ט] רבי תנחני:

^[20] ותמורתה והמפריש:

^[21] חיבות אם על תורה יקריב נמחק: [ח] ולא ולדה וחלופיה. חלופיה כבר אימנש מקריבא אלא כבר גורא נקטיה: [ט] רבי תנחני:

^[22] תורת חובה. גילין. פיה בלא"א כפרש בים כז ולא נהויא דלא אשכחן דליחיה אם לא אמר רבי עלי תורה: [יא] שחבא לשום: [יב] מנחתם ובסכיה: כזביא מנחה היום ובסכים: [יג] עליוהו און' נמחק: [יד] נשארם בסוף חיובות ביום ר"ח נמחק: [טו] נמצאו לא יקריבו בתג הסוכות בתג הסוכות לא יקריבו: [טז] שאני החם להכי אין נפדין חיובות דסיל' ל"ש: [יז] תקנתא ולישלם: [יח] חלופיה שאמר